

Terra incognita

Megszokhattuk, hogy a Nemzeti Téka nem hivalkodó külsejű sorozatában *Nagy Attila* időről-időre a magyar olvasáskultúra kevésbé ismert és feldolgozott területeire vezet minket, de ez a kötet, mely *A feladatra készülni kell* címet és *A cigányság kulturális beilleszkedése és a közkönyvtár* alcímet viseli, s amelyet *Péterfi Ritával* közösen szerkesztett, valódi terra incognitára, feltérképezetlen területre visz. Feltérképezetlen és világszemléleti kérdésekkel aláaknázott területre.

Már a címben szereplő „beilleszkedés”, a kulturális integráció is ilyen robbanásveszélyes kérdés. A cigányság betagozódásának a magyar társadalomba elvileg két meghatározó útja van: az asszimiláció, vagyis a teljes feloldódás a többségi társadalomba, lemondás saját kulturális normáiról, szokásairól, vagy az integráció: a kulturális identitás, a közösségi keretek megőrzésével történő beilleszkedés a társadalom egészébe. Az identitás megőrzésének elkötelezett hívei – cigány és nem cigány értelmiségiek, művészek, pedagógusok, papok, a bemutatandó kötetben majd találkozunk velük – mindent megtesznek e kultúra újjáteremtéséért, kis csoportjukkal szemben viszont a cigányság tömegei – mint a múltban mindig, most is – a teljes asszimilációra törekednek. A könyvtár paradox helyzetbe kerül, esetleges kezdeményezéseit korántsem fogadja minden oldalról elismerés. Ha vállalja a cigány kultúra írott termékeinek gyűjtését és népszerűsítését, akkor rá kell döbennie – s most a kötet egyik szerzőjét, Landauer Attilát idézem: „Amíg nem része e kultúrának/kultúráknak a könyv és a belőle nyerhető információ, a könyvtárak részéről e közösségek – véleményem szerint legalábbis – megközelíthetetlenek. (Egyes emberek talán nem, de néhány ember kulturális integrációja nem azonos a közösség – s különösen nem a cigányság – kulturális integrációjával.)”

A feladat vállalásának vagy elutasításának kérdése azonban megkerülhetetlen, nem lehet a szőnyeg alá söpörni. Ha belegabalyodunk saját problémáinkba, célszerű távolabbra tekintenünk: vállalnak-e hasonló szerepet Észak- és Nyugat-Európa közkönyvtárai? Remek kalauz használhat, aki hozzájut Feimer Ágnes frissen készült, a közkönyvtárak szociális szerepvállalásáról szóló nemzetközi szemléjéhez. E kéziratnak már az első oldalain kiderül, már a „multiculturalism”, a „social exclusion”, a „social inclusion” szavak mindennél sűrűbb jelenléte elárulja, hogy ott a könyvtárak legégetőbb szociális feladatuknak a nyelvüket és kultúrájukat többé-kevésbé megőrző bevándorlók, az immár sem „vendég”-nek, sem „munkás”-nak nem tekinthető vendégmunkások nyomasztó, (nagyreszt munkanélküli) tömegeinek ellátását, sajátos igényeik felismerését és kielégítését látják. (Egyébként a miénktől több területen eltérő könyvtári módszerekkel, de erről majd később.)

A Feimer Ágnes szemléjében ismertetett külföldi híradások nem egyes könyvtárak elszigetelt kezdeményezéseiről számolnak be, hanem jól szervezett, országos méretű, sőt (a skandináv államokban) több országra kiterjedő programokról. Nálunk, a mi körülményeink között az első feladatot a „miből indulhatunk ki?” tisztázása, a helyzet számbavétele jelentette. Ez sem volt könnyű. Mikor az OSZK

és a Könyvtári Intézet keretében, Nagy Attila irányításával megindult *A cigányság kulturális integrációja és a könyvtár* című kutatás, a megyei könyvtáraknak küldött érdeklődő kérdőívre csak három helyről érkezett érdemi válasz. (mint arról a könyv előszava beszámol). Lépésről-lépésre azonban kibontakozott a kezdeményező könyvtárosok kis köre, sőt a maroknyi tábor csapattá szerveződött, különösen a Könyvtári Intézet Oktatási Osztálya által szervezett tanfolyam alkalmából. A kutatást végzők által becserkészett, figyelemreméltó könyvtárosi és más kezdeményezések növekvő száma tette lehetővé kötetbe foglalásukat, az ismertetett könyv megjelenését. A szerkesztők a jó példák mozgósító erejében bízva tudatosan lemondtak arról, hogy hagyományos formájú kutatási jelentést vagy módszertani útmutatót adjanak közre. sőt egy másik oldalas összegezéstől eltekintve a közzéteit esettanulmányok tanulságainak részletezőbb levonásáról is. „Hiszük és valljuk” – írják – „hogy a vonzó példák kiemelése, közkinccsé tétele hatékonyabb lehet, mint csupán a célok, a feladatok elvont felsorolása.” A valóság utóbb némileg beleszólt a szerkesztési koncepcióba: a sikeres példákat olykor kudarcok pöttyözték be, ez azonban nem módosított a kötet esetleírás-gyűjtemény jellegén.

A kötet – amelyet szakmailag *Diósi Ágnes* lektorált, nyelvilag pedig *Kovács Katalin* –, a szerkesztői előszón túl nyolc fejezetben, nyolc szerző tollával mutat be könyvtárosi, kisebb részben iskolai vagy egyházi kezdeményezéseket. A megközelítési módban és stílusban igencsak eltérő fejezetek színes sorát két pillér fogja össze: a bevezető és a záró tanulmány. A nyitó írás *Landauer Attila Utak és problémák a magyarországi cigánykutatásban* című veretes dolgozata; a kutatások múltjának és jelenlegi helyzetének egzakt ismertetése, a „naiv tudományok” érdekes és credeti bemutatása, a cigányság csoportjainak, rétegződésének pontos leírása. (Az utóbbi rész különösen hasznos olvasmány a témával ismerkedő könyvtárosok számára.) Landauer egyébként a cigány kultúra teljes egészében történeti átmentésének meg nem alkuvó híve, és szkeptikus a könyvtárak jelenlegi szerepvállalásával szemben: „Írásom nem szólt – mert a kitérő feladat s ebbéli igyekezet ellenére sem szólhatott – a könyvtárról, s különösen nem a közkönyvtár (esetleges) szerepéről a cigányság kulturális integrációjában – bármi legyen is ez a »kulturális integráció«. Mert nincs ilyen szerep” – írja. Landauer a könyvtárak lehetséges, valódi szerepét a jövőbe helyezi, a jelent a felkészülés időszakának tartja: „Komoly, a cigányság helyzetén valóban változtatni akaró, s életünk minden részletére kiterjedő állami szándék, ilyen irányú társadalmi konszenzus létrejötte esetén valóban komoly szerep várna a könyvtárakra és könyvtárosokra is (...) E szerepre felkészülni, készen lenni, minden magát komolyan vevő, szakmáját komolyan szerető, felelősségteljes könyvtárosnak kötelessége.”

A Nagy Attila és Péterfi Rita által jól megkomponált kötet másik, lezáró pillére *Kardos Ferenc Romák a könyvtárban – könyvtár a magyarországi roma kultúrában* című terjedelmes tanulmánya; ez mintha a kötetet indító kemény, a részeredményeket nem értékelő álláspont ellensúlya lenne. Kardos konkrét leírások, pontos elemzések hosszú sorával meggyőzően mutatja be a nagykanizsai Halis István Városi Könyvtár – saját munkahelye – példáján, hogy a közkönyvtár már most is sokoldalú és valós szerepet vállalhat a cigányok társadalmi integrációjában. Bár ez a tanulmány is az esettanulmányok sorába illeszkedik, azonban terjedelmével, a könyvtári munka minden területére kiterjedő megfigyeléseivel és főként a konkrét eseteken túlmutató, általánosítható elvek megfogalmazásával kiemelkedik a

többi írás közül. (Ha e recenzió szerzője kötelező irodalmat jelölhetne ki, Landauer Attila bevezetését az egyetemeken, főiskolákon tanuló könyvtárszakos hallgatók számára, Kardos Ferenc tanulmányát minden közkönyvtárban dolgozó számára olvasmányul ajánlaná.)

A többi tanulmány eltérő megközelítési móddal más-más területre vezet. Közös bennük az elkötelezettség, az új utak keresése. Mit tehet egy városi fiókkönyvtár? *Hegedűsné Zöldi Hedvig* a budapesti Kálvária téri könyvtár törekvéseiről, sikereiről és problémáiról számol be; Nagy Attila foglalja össze *Jánosi Katalin*, *Kőszegi Katalin* és *Oláh Anna* kezdeményezéseit a budapesti Dagály utcai könyvtárban. *Szilágyi Irén* és *Vraukóné Lukács Ilona* más oldalról közelít: hogyan lehet egy-egy megyei hálózatban, Hajdú-Bihar, illetve Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében optimálisan megszervezni a cigányok speciális igényeinek kielégítését. *Harmat József* az elkötelezett személyiség szerepéről ír: hogyan változtatta *Lankó József* lelkész a teljes egészében cigányok lakta Alsószentmártont „a remény egy szigetévé”, és hogyan szervezte meg Mánfán a cigánykollégiumot. A Tagore Tanodáról, erről a sajátos ózdi intézményről és az ózdi Városi Könyvtár szerepéről *Péterfi Rita* számol be. *A beilleszkedés egy lehetséges útja – Az uszakai cigányok találkozása a kereszténységgel* címet viselő tanulmány, Péterfi Rita és *Szűcs Hajnalka* írása egyrészt a szociológiai módszerek professzionális, mintaszerű alkalmazásával tűnik ki, másrészt új távlataival: elmélyülten elemzi a vallás lehetséges szerepét az integrációs folyamatban. Szociológiailag ez a tanulmány hatol kétségtelenül a legmélyebbre, ez méri fel a legérzékenyebben a társadalmi problémákat, a foglalkoztatottság és a lakáshelyzet kérdéseiből kiindulva az egészségügyön át a hitélet változásáig.

Ez a vázlatos tartalmi felsorolás is mutatja, hogy a kötet szerkesztőinek szándéka a kulturális integráció szereplőinek széles körű, a könyvtáron túlra is kiterjedő számbavétele volt. A cél „a helyi könyvtárak, könyvtárosok mellett lakások, iskolák, óvodák, polgármesteri hivatalok, kisebbségi önkormányzatok, rendőrség, cigánytelepek, paplak és templom felkeresése” – írja Nagy Attila. Tiszteletre méltó szándék, de vajon egy ilyen „Magyarország felfedezése” nagyságrendű program keresztülvihető-e az adott keretek között? Az átfogó tervből mindenesetre egy-egy szelet megvalósult és bekerült a kötetbe, szerepelnek benne tanodák, lelkészek, egyházalapítók, költők és más „kulturálovások” (egy fejezet címét kölcsönözve).

Mi most a könyvtári tevékenységre szűkítve emeljük ki a tanulmányok néhány közös és fontos témáját. Az egyik ilyen kulcsfontosságú kérdés a speciális gyűjtemény létrehozása. Erről szinte minden megszólaló könyvtáros beszámolt, hangot adva az elméleti és a gyakorlati nehézségeknek is: mi számít cigány kultúrának? Hol a határ és ki kompetens ennek meghúzásában? És csaknem minden beszámoló leírta, hogy cigány gyűjteményüket előszeretettel veszik igénybe az egyetemi és főiskolai hallgatók, szakdolgozatók, kutatók, szociológusok, lelkészek, néprajzosok, szociális munkások, de nem veszik igénybe a cigányok. Keményen beleütközünk itt kiinduló problémánkba, az integráció és az asszimiláció kérdésébe. Ugyancsak sokan írtak a kapcsolat felvételének nehézségeiről, kísérleteikről, kudarcaikról és a megtalált jó módszerekről. Többen ismertetik, hogyan nyerték meg a gyerekeket, érdekes sorokat olvashatunk a cigány családok gyereknevelési szokásairól és ennek hatásáról a gyerekek könyvtárhasználatára. A könyvtárosok beszámolnak gyermekklubjaikról, a túlnyomórészt cigány gyere-

keknek szervezett olvasótáborokról, az iskolák által szervezett könyvtárlátogatásokról. Többen a gyerekek megnyerésében látják a probléma kulcsát: „Azok a cigánygyerekek a leghűségesebb olvasóim” – mondja *Peszeki Imréné* kenderesi gyerekkönyvtáros – „akiknek a szüleit már húsz évvel ezelőtt sikerült a könyvtár használóivá tennem...” Nagy Attila itt látja a konfliktus hosszú távú megoldásának egyik lehetőségét: „Family literacy, vagyis a szülői és a gyermeket egyszerre kell érdekeltté tenni ...” A könyvtárba lépő felnőttek magatartásáról, küszöbfélelmükről, az ebből fakadó féltékenységükről vagy az ezt kompenzáló agresszivitásukról Kardos Ferenc beszámolójából olvashatunk igen figyelemreméltó oldalakat. S ugyanő remek, tárgyilagos elemzést ad a könyvtárosi magatartásról is ezekben a szituációkban. Külön fejezetbe lehetne gyűjteni azokat az oldalakat, amelyeken a könyvtárosok a különböző társadalmi szervezetekkel, intézményekkel való kapcsolatuk kiépítéséről, sikeres vagy csikorgó együttműködésükről írnak. Leggyakrabban az iskola szerepel – a pedagógus magatartások széles skáláját bemutató pillanatfelvételekkel – és sűrűn szerepelnek természetesen a cigány kisebbségi önkormányzatok is. Akik beszámolójukban az ellátás szervezeti kérdéseire koncentráltak, azoknál a pályázati lehetőségek leírása kapott nagyobb szerepet. A könyvtáros magatartásáról viszonylag kevés szó esik, de voltaképp az egész kötet arról szól.

Összegezve: az olvasó egy nagyon fontos kérdés sokoldalú, nyitott megközelítést vesz ki kézbe, amiben ki-ki meg fogja találni az őt érdeklő sorokat – és valószínűleg fog találni vitára készítőket is. Nem szokványos szakmai könyv kerül a könyvtárak polcaira, hanem egy nehéz szakmai problémával való első széleskörű, kutatói szembenézés dokumentuma. Nem egyszerűen olvasni kell, hanem használni és megvitatni. Gondolom, ezért készült.

Itt véget is érne a könyvismertetés, ha a szerkesztők egy bizakodó megjegyzése – miszerint „a hasonló, netán azonos témájú, de elmélyültebb, gazdagabb kötetek megjelentetése az újjászervezett Könyvtári Intézetben nem várat majd magára...” – nem hátorítaná fel a recenzió íróját arra, hogy az általa is fontosnak tartott és remélt újabb kötet gazdagítására néhány javaslatot tegyen. (Megjegyezve, hogy a „hasonló témák” közül mindennél fontosabbnak tartaná az egészségi hátránnyal sújtottak részére nyújtott könyvtári szolgáltatások korszerű összegezését).

1. A beilleszkedés alapintézménye az iskola, a könyvtárak közül tehát az iskolai könyvtár játszhatja a legfontosabb szerepet. Helyzetüknél fogva az iskolai könyvtárak állnak a legközvetlenebb kapcsolatban a cigánysággal, a tanulók könyvtárhasználatra oktatása–nevelése–csábítása terén ők vannak a legtöbb jó és rossz tapasztalat birtokában. (S aligha rendelkezik e téren más több tapasztalattal, mint a pécsi Gandhi Gimnázium könyvtára, amelyet modell jelleggel, roma mintakönyvtári igénnyel hoztak létre, nyilvános jellegűnek szánva. Bárhogy is vélekedjünk erről a nagy publicitást kapott gimnáziumról – a kötet egyik tanulmányírója is fenntartásokat fogalmaz meg –, könyvtára a témakörben megkerülhetetlen.) A kötet előszava szerint az iskolai könyvtárak pénz- és időhiány miatt maradtak ki. Nagy kár, a következő kötetben érdeklődve várom, ők hogyan látják – pedagógus-könyvtárosként – ezt a problémát.

2. A kötetben háttérbe szorul az a gondolat, hogy a ma közkönyvtára nemcsak olvasnivalót (és rendezvényeket) nyújt, hanem gyakorlatias, „közhasznú” tájékoz-

tatást, segítséget is. Figyelemre méltó, hogy a skandináv és angol közkönyvtárak mindenekelőtt ezt ajánlják fel etnikai kisebbségeiknek. Például a dán könyvtárak elsősorban nem könyvet kínálnak, (persze azt is, bőven!), hanem a mindennapi életben való eligazodáshoz szükséges információkat, a célcsoport nyelvéhez, szükségleteihez igazodó, központilag szerkesztett adatbázisuk segítségével, amelyet az települések könyvtárai helyi adatokkal kiegészítve használnak. Tapasztalataik szerint ez teszi a könyvek világától egyébként idegenkedő etnikai csoportokat is könyvtárlátogatóvá. Talán a mi könyvtárainkban is ez nyithatna szélesebb utat a cigányság felnőtt rétegeihez. „Bizonyos, hogy a felnőtt roma könyvtárhasználó” – írja a nagykanizsai beszámoló – „első látogatásakor többnyire olyan segítséget is vár a könyvtárostól – főleg, ha a könyvtáros nyitott erre -, amely nem a könyvtári munka része, hanem valamilyen ügyviteli segítő munka.” A megfogalmazást pontosítanám: mindenféle tájékoztató jellegű segítség része a könyvtári munkának. (A szöveg további részében Kardos Ferenc már maga is azt ajánlja, hogy a könyvtáros, ha nem is a feladat teljes megoldásával, de a megoldáshoz vezető tájékoztatás megadásával mindig legyen az olvasó segítségére.) Mindenesetre Kardos eseteirása jelzi, hogy olyan általános igényről van szó, amit a beilleszkedést szolgáló könyvtári stratégiánkban az eddiginél jobban figyelembe kell vennünk.

3. A kötet leírásaiban többnyire magányos kezdeményező hős küzdelmeiről olvashatunk. Jó lenne, ha a következő kötet már a mögöttük álló könyvtárügyet, annak stratégiáját, az ügyet segítő intézményrendszert is bemutatná. Nem az egyéni példák mozgósító erejű bemutatása helyett, hanem azok mellett. Egy példával szeretném ennek szükségességét érzékeltetni. A jelen kötet úgyszólván minden könyvtári beszámolójában szerepel a speciális gyűjtemény összeállításának leírása, az ezzel járó sok gond, nehezen megoldható feladat ecsetelése. A skandináv országokban központilag állítják elő – több nyelven – a vendégmunkások és letelepültek számára készített ajánló irodalomjegyzékeket, gondoskodva a művek beszerzési lehetőségéről is. De nekünk nem is kell Malmöig mennünk: a kötet már most is hasznosan segített volna olvasóinak, ha beszámol arról, hogy az Országos Idegennyelvű Könyvtár – mint az ezzel a feladattal megbízott országos intézmény – milyen szolgáltatásokat nyújt e téren. A következő kötetben e szolgáltatások ismertetésének, elemzésének feltétlenül szerepelni kell. Erről egyébként a 3K-ban megjelent már egy fontos cikk, az egyik beszámoló utal is rá, kár, hogy az irodalomjegyzékből kimaradt.

Apropó, irodalomjegyzék. A kötetet a magyar cigányság kulturális beilleszkedéséről összeállított, gazdag és friss anyagú bibliográfia zárja. 150 tétel, de ebből csak egy foglalkozik a könyvtárral.

Ezen is el lehet tűnődni.

Egyébként azt hallottam, hogy a kötet elolvasása után máris jelentkezett a szerkesztőknél egy könyvtáros: ő is szeretne ebbe a feladatba bekapcsolódni. Ez jobban minősíti a munkát, mint bármely recenzió.

(A feladatra készülni kell. A cigányság kulturális beilleszkedése és a közkönyvtár. Szerk. Nagy Attila, Péterfi Rita. Bp. 2004. OSZK–Gondolat, 225 p. /Nemzeti Téka/)

Katsányi Sándor

Egy könyvtárosnő emlékezete

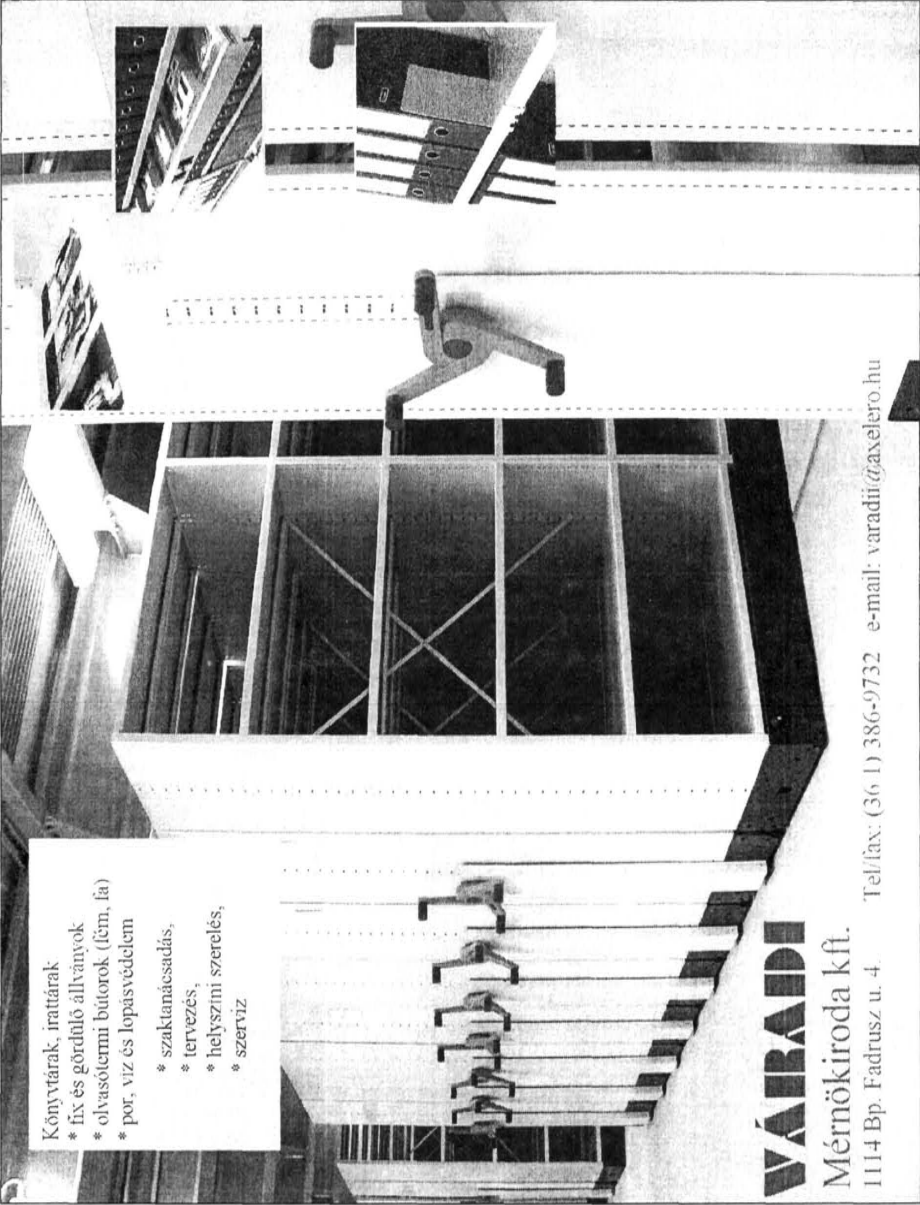
Majtényiné Túri Katalin halálának ötödik évfordulójára jelent meg Szentesen a *Megszakadt életút* című dokumentumkötet. Ki volt ez a fiatalon, mindössze negyvenhat évesen eltávozott asszony? Könyvtáros volt. Könyvtáros volt először is végzettségét tekintve, hiszen legelőbb a debreceni tanítóképzőben végezte el a népművelés–könyvtár szakot (1975), utóbb Nyíregyházán a tanárképző főiskolán szerzett könyvtár szakon másoddiplomát (1980), és immár családanyaként elvégezte az ELTE könyvtár–informatika szakát (1994). Könyvtáros volt munkahelyeit tekintve is; pályakezdőként képesítés nélkül dolgozott, majd a Szentesi Városi Könyvtárban helyezkedett el, később – az ország legfiatalabb könyvtárigazgatójaként – vezette az intézményt. 1993-tól haláláig a hódmezővásárhelyi Németh László Városi Könyvtár igazgatóhelyetteseként dolgozott. Könyvtáros volt hivatása szerint is, mert a szakfelügyeleti munka után két városi könyvtár igazgatásának napi „aprómunkájától” rendezvények sokaságának szervezésén át fontos helyismereti kiadványok (*Szentesi ki kicsoda; Vásárhelyi Almanach; Hódmezővásárhely jeles tudósai*) összeállításáig a könyvtári munka szinte minden területén kipróbálta magát, és sikerrel. De könyvtáros volt a *Szentesi Élet* című lap szerkesztőjeként, könyvtáros volt a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola óraadó tanáraként, könyvtáros volt a megyeszerte híres író-olvasó találkozók szervezőjeként, könyvtárosként lett Kiváló Népművelő, ilyenként volt a hódmezővásárhelyi könyvtár információs centrumként való megújítója, ekként volt szorgalmas pályázatíró, mindkét város kulturális, művelődési intézményeivel való együttműködés szorgalmazója... Joggal mondhatnánk tehát, egész életét a könyvtárnak, a hazai, illetve a Csongrád megyei könyvtárügynek szentelte. Pedig az élet sok-sok nehézséget, sőt drámai fordulatot tartogatott Túri Katalin számára. Mindhárom diplomáját munka mellett szerezte meg; tizenkét évesen halt meg Gergely nevű kisfia, és a gyászoló édesanyjának volt ereje folyton újrakezdeni, Szentes után Hódmezővásárhelyen, két főiskolai diploma után az egyetemen, fia halála után másik gyermeket vállalva. Azonban a korai halállal szemben alul maradt.

Az emlékkötet öt fejezetben közli a Majtényiné Túri Katalin életével és munkásságával kapcsolatos dokumentumokat. Az első részben két kollégájának visszaemlékezése olvasható; a másodikban a róla íródott újságcikkek, a vele készült interjúk találhatóak (köztük egy 1999-ben, a halála esztendejében készült figyelemre méltó rádiós beszélgetés); a harmadik részbe kerültek saját írásai (hírlapi cikkek, kiállítási beszámolók, közéleti jegyzetek, recenziók); végül az utolsó fejezetben olvashatók a halálára megjelent gyászközlemények, nekrológok. Ebben a sorrendben kerülnek tehát az érdeklődők elé Túri Katalin rövid, ám munkás – okkal mondhatnánk küzdelmes – életének, pályájának írott dokumentumai, néhány fénykép, portré és cikk-másolat mellett.

A vékony kötetkét átlapozó, végigolvasó előtt egy fiatalon, ereje és munkakedve teljében eltávozott könyvtáros arcképe bontakozik ki. Olyan emberé, aki

talán nem vitt végbe országot rengető dolgokat, de fáradhatatlanul dolgozott azért, hogy a könyv, az olvasás élménye minél többek személyiségét gazdagítsa. Ebben az értelemben is, meg lényéből fakadóan is igazi humanista volt – ahogyan az egyik ráemlékező vallomásában hangsúlyozza is. De a méltató szavak helyett és mellett mindennél többet elárul emberi lényegéről egy interjúban megfogalmazott hitvallása: „Az ember vagy tanul vagy tanít”. (MLM)

(Megszakadt életút. Emlékezés Majtényiné Túri Katalin könyvtárosra [1953-1999]
Szerk. Labádi Lajos. Szentes, 2004. Szentes Város Önkormányzata, 82 p.)

Könyvtárak, irattárak

- * fix és gördülő állványok
- * olvasótermi bútorok (fém, fa)
- * por, víz és lopásvédelem
- * szaktanácsadás,
- * tervezés,
- * helyszíni szerelés,
- * szervíz

VÁRADI

Mérmőiroda kft.

1114 Bp. Fadrusz u. 4.

Tel/fax: (36 1) 386-9732 e-mail: varadii@axelero.hu

3K
3K
3K
3K
3K
3K